

**Ο ΒΑΣΙΛΗΣ
ΛΕΚΚΑΣ
ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ
ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ
ΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ
ΚΑΒΒΑΔΙΑ**

**Μαρέα | Η μικρή χορεύτρια | Μουσώνας | Θρύλος
Γυναίκα | Fata Morgana | Guevara**

**ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 2025, 20.00
ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΝΕΑ ΜΑΚΡΗ**

Basile Lekkas
2025

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ (1910-1975) είναι ένας από τους πιο ξεχωριστούς και αγαπημένους ποιητές της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Η θεματολογία του συναρπάζει και βρίσκεται σε πλήρη συνάφεια με το βιογραφικό του υπόβαθρο. Ως ναυτικός συνδέθηκε με τη θάλασσα που δεν ήταν απλώς ένα σκηνικό για εκείνον, αλλά τρόπος ζωής και φιλοσοφίας. Η ποίησή του είναι ένας ύμνος στη φυγή, στην αποτυχία της ρίζωσης και στην πικρή γοητεία του περιθωρίου.

Ο Μήτσος Κασόλας, λογοτέχνης, στενός του φίλος και συγγραφέας δύο βιβλίων για τον ποιητή, αναφέρει στο βιβλίο του **ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑ – ΘΑΛΑΣΣΑ – ΖΩΗ**:

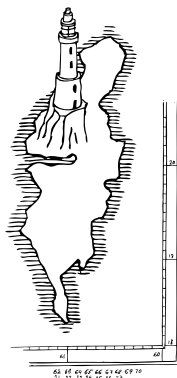
«Όλα τα ποιήματά του είναι μικρές σύντομες ιστορίες. Μικρά ποιητικά διηγήματα. Παραμύθια, θαρρείς, των ανθρωπινων παθών, για μεγάλους, έχοντας πίσω τους τη μεγάλη παιδεία του ποιητή, με σκέψεις και παρατηρήσεις βαθιές, που μας αποκαλύπτουν και συγχρόνως μας αποκρύβουν τον κόσμο του. Αυτόν που υπήρχε μέσα του και γύρω του, παρηγορώντας με αυτά του τα ποιήματα τη δική του ζωή και τη δική μας».

Οι ποιητικές αυτές ιστορίες συναντούν τη μελωδία στο μουσικό αφιέρωμα στον Νίκο Καββαδία, που διοργανώνουν το Διεθνές Μαραθώνιο Κέντρο Εικαστικών Τεχνών, το Marathon Art Festival, με την υποστήριξη του Α.Π.Σ. Τελμησσός Μαραθώνος.

Ο σπουδαίος ερμηνευτής ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΚΚΑΣ μας μεταφέρει στον κόσμο του ποιητή, συνοδευόμενος από τον Θοδωρή Μπρουτζάκη στο πιάνο και τον Χρήστο Ευαγγελάτο στην κιθάρα. Τον ήχο επιμελείται ο Γιάννης Φώτης.

Το μουσικό αφιέρωμα περιλαμβάνει επτά ποιήματα του Νίκου Καββαδία που μελοποίησε ο Χάρης Παπαδόπουλος.:

- Μαρέα ● Η μικρή χορεύτρια ● Μουσώνας
- Θρύλος ● Γυναίκα ● Fata Morgana
- Guevara

Ο Αλτεμπαράν ψάχνει να βρει μες στα νερά
το παλινώριο που τον γέλασε δυο κάρτες.
Στης προβολής να τρέχουν βλέπαμε τους χάρτες
του Chagall άλογα – τσίρκο του Seurat.

Πυξίδα γέρικη – ataxie locomotrice –
και στοιχειωμένη από τα χείλια σου σφυρίχτρα.
Στην κόντρα γέφυρα προσμένατε κ' οι τρεις
να λύσει τ' άστρο του Αλμποράν η χαρτορίχτρα.

Της τραμουντάνας τ' άστρο, τ' άστρα του Νοτιά
παντρεύονται με πορφυρόχρωμους κομήτες.
Του Mazagan οι θερμαστές οι Σοδομίτες
παίζαν του Σέσωστην την κόρη στα χαρτιά.

Η ξύλινη που όλοι αγαπήσαμε Γοργόνα,
καθώς βουτά παίρνει παράξενες ανάσες.
Προτού κολλήσουμε για πάντα στις Σαργάσσεσ,
μας πρόδωσε μ' ένα πνιγμένο του Νορόνα.

Πουλιά στα ξάρτια – καραντί – στεργιανή ζάλη
χελιδονόψαρα – πνιγμένου δαχτυλίδι.
Του ναυτικού το δυσκολότερο ταξίδι
το κυβερνάν του Μαγγελάνου οι παπαγάλοι.

Η караβίσια σκύλα οσμίζεται ρεστία
και το κορμί σου το νερό που θα καλάρει.
Τη νύχτα οι ναύτες κυνηγάνε το φεγγάρι
και την ημέρα ταξιδεύουνε στ' αστεία.

(Από την ποιητική συλλογή:
ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, ΠΟΥΣΙ,
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1989)

Η ΜΙΚΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Εχθές στο τσίρκο εχόρεψε κάποια μικρή χορεύτρια
ωραία, μες στην τσερκέζικη, πολεμική στολή της.
Κι όλοι με λάγνα λαμπερά την κοιτούσαν μάτια
κι όλοι με κρύφια επιθυμιά ποθούσαν το φιλί της.

Κι εχόρευε με ρυθμικές κι ανάλαφρες κινήσεις
σαν το λουλούδι ετάνυζε τη λυγερή της μέση,
ορθώνονταν στα δάχτυλα, ύψωνε το κορμί της,
κι ύστερα πάλι ελύγιζε σα να 'θελε να πέσει.

Χορεύοντας τραγούδαγε κάποιο γλυκό τραγούδι
σε ξένη γλώσσα, που έλεγε για μακρινές πατρίδες,
για δέντρα, για ψηλά βουνά, για βρύσες κρουσταλλένιες,
και για αμαζόνων πόλεμους, για θρύλους, για ηρωίδες.

Και το τραγούδι ετέλειωσε, κι έπαψε το χορό της
όμως κανείς δεν τόλμησε τα χέρια να χτυπήσει,
όλοι άφωνοι κοιτάζανε τα κόκκινά της χείλη
όπου θριάμβου πρόσκαιρου χαμόγελο είχε ανθίσει.

Μα τη στιγμή που αλάλαξαν απ' τη συγκίνησή τους,
σαν όλους κάποια μυστική φωνή να τους οδήγει,
η όμορφη χορεύτρια με τα βαμμένα χείλη
κάνοντας μian απότομη στροφή είχε πια φύγει.

1928

(Από τη συλλογή:

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, Το ημερολόγιο ενός τιμονιέρη,
ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΑ ΠΙΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1990)

ΜΟΥΣΩΝΑΣ

Τρελός Μουσώνας ράγισε μεσονυχτίς τα ρέλια.
Στο χέρι σου χλωρό κλαρί, χαρτί κι ένα φτερό.
Τέσσεροι κάμανε καιροί τα ρούχα σου κουρέλια.
Να σε σκεπάσω θέλησα, γλιστράς και δε μπορώ.

Κοράλλι ο κατραμόκωλος βαστάει να σε φιλέψει.
Γιατί μπήγεις τα νύχια σου στη σάπια κουπαστή;
Είν' ένα φάδι αθώρητο και μου μποδάει τη βλέψη.
Γαλάζιο βλέπω μοναχά, γαλάζιο και σταχτί.

*Παρακαλώ σε κάθησε να ξημερώσει κάπως.
Χρώμα να βρω, το πράσινο και τίντες μυστικές.
Κι απέ, το θρύλο να σου πω που μου 'πε μαύρος κάπος
τη νύχτα που μας έγλειφε φωτιά στο Μαρακές.*

*Ακόμα ξέρω τον αρχαίο σκοπό του Μινικάπε,
τη φοινικιά που ζωντανή θρηνεί στο Παραμέ.
Μα ένα πουλί μου μίλησε πως κάποιος άλλος σ' τα 'πε
κάποιος, που ξέρει να ιστορά καλύτερα από με.*

Κάματος είναι που μιλά στενόχωρα και κάπα.
Πεισματική, και πέταξες χαρτί, φτερό, κλαδί,
όμως δεν είμαστε παιδιά να πιάσουμε την κλάπα.
Τι θα 'δινα - «Πάψε, Σεβάχ» - για να 'μouna παιδί!

Αυγή, ποιος δαίμονας Ινδός σου μόλεψε το χρώμα;
Γυρίζει ο ναύτης τον τροχό κι ο γύφτος τη φωτιά.
Και μείς, που κάμαμε πετσί την καραβίσια βρώμα,
στο πόρτο θα κερδίσουμε και πάλι στα χαρτιά.

Ινδικός Ωκεανός 1951

(Από την ποιητική συλλογή:
ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, ΤΡΑΒΕΡΣΟ,
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1990)

ΘΡΥΛΟΣ

Τούτο το θρύλο παρακάτου που θα πω
μου τον διηγήθηκε μια μέρα ο Σύλβιο Γκάλλι
παλιός λοστρόμος σε καράβια φορτηγά:
«Είναι σε χώρα εξωτική κάποιο κανάλι,

που τα νερά του ακινητούν παντοτινά
κι ούτε ποτέ βάρκες απάνω του δεν πλένε
από τα δάκρυα εγίνη- λεν- των γυναικών
που το χαμένον έρωτά τους πάντα κλαίνει.

*Τις μαύρες νύχτες κάποιος ναυτικός
που μέσα επνίγη, τριγυρνά κι όλο καπνίζει
κι όσοι μεσάνυχτα περάσαν από κει,
είπαν πως το 'δαν σιγανά να πλημμυρίζει.*

Κι άλλοι έχουν δει κάποιο καράβι σκοτεινό
που στα χοντρά του τα ψηλά σχοινένια ξάρτια
είδαν γυναίκες με πανώριαν ομορφιά
μα πάλι λεν μην τους εγέλασαν τα μάτια».

*Τούτο το θρύλο που σας είπα σε σκοπόν
απλό, μου τον διηγήθη ο Σύλβιο Γκάλλι
Κι αν δεν πιστεύεις- μου πε- στ' είναι αληθινός,
σου βάνω στοίχημα το ανάξιο μου κεφάλι.*

1929

(Από τη συλλογή:

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, Το ημερολόγιο ενός τιμονιέρη,
ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1990)

* Με πλάγια γραφή είναι οι στροφές των ποιημάτων που δεν έχουν μελοποιηθεί.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Στον Αντώνη Μωραΐτη

Χόρεψε πάνω στο φτερό του καρχαρία.
Παίξε στον άνεμο τη γλώσσα σου και πέρνα.
Αλλού σε λέγανε Γιουδήθ, εδώ Μαρία.
Το φίδι σκίζεται στο βράχο με τη σμέρνα.

*Από παιδί βιαζόμουν, μα τώρα πάω καλιά μου.
Μια τσιμινιέρα με όρισε στον κόσμο και σφουρίζει.
Το χέρι σου, που χάιδεψε τα λιγοστά μαλλιά μου,
για μια στιγμή αν με λύγισε, σήμερα δε με ορίζει.*

*Το μετσαρόλι ράγισε και το τεσσαροχάλι.
Την τάβλα πάρε, τζόβενο, να ξαναπάμε αρόδο.
Ποιος σκύλας γιος μας μούτζωσε κι έχουμε τέτοιο χάλι,
που γέροι και μικρά παιδιά μας πήραν στο κορόιδο;*

Βαμμένη. Να σε φέγγει κόκκινο φανάρι.
Γιομάτη φύκια και ροδάνθη, αμφίβια Μοίρα.
Καβάλαγες ασέλωτο με δίχως χαλινάρι,
πρώτη φορά, σε μια σπηλιά, στην Αλταμίρα.

Σαλτάρει ο γλάρος το δελφίνι να στραβώσει.
Τι με κοιτάς; Θα σου θυμίσω εγώ πού μ' είδες.
Στην άμμο πάνω σ' είχα ανάστροφα ζαβώσει
τη νύχτα που θεμέλιωναν τις Πυραμίδες.

*Το τείχος περπατήσαμε μαζί το Σινικό.
Κοντά σου ναύτες απ' την Ουρ πρωτόσκαρο εβιδώναν.
Ανάμεσα σε ολόγυμνα σπαθιά στο Γρανικό
έχυνες λάδι στις βαθιές πληγές του Μακεδόνα.*

Πράσινο. Αφρός, θαλασσινό βαθύ και βυσσινί.
Γυμνή. Μονάχα ένα χρυσό στη μέση σου ζωστήρι.
Τα μάτια σου τα χώριζαν επτά Ισημερινοί
μες στου Giorgione το αργαστήρι.

Πέτρα θα του 'ριξα και δε με θέλει το ποτάμι.
Τι σου 'φταιξα και με ξυπνάς προτού να φέξει.
Στερνή νυχτιά του λιμανιού δεν πάει χαράμι.
Αμαρτωλός που δε χαρεί και που δε φταίξει.

Βαμμένη. Να σε φέγγει φως αρρωστημένο.
Διψάς χρυσάφι. Πάρε, ψάξε, μέτρα.
Εδώ κοντά σου, χρόνια ασάλευτος να μένω
ως να μου γίνεις Μοίρα, Θάνατος και Πέτρα.

Ινδικός Ωκεανός 1951

(Από την ποιητική συλλογή:
ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, ΤΡΑΒΕΡΣΟ,
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1990)

FATA MORGANA

Στη Θεανώ Σουνά

Θα μεταλάβω με νερό θαλασσινό
στάλα τη στάλα συναγμένο απ' το κορμί σου
σε τάσι αρχαίο, μπακιρένιο αλγερινό,
που κοινωνούσαν πειρατές πριν πολεμήσουν.

Στρείδι ωκεάνειο αρραβωνιάζεται το φως.
Γεύση από φλούδι του ροδιού, στυφό κυδώνι
κι ο άρρητος τόνος, πιο πικρός και πιο στυφός,
που εναποθέτανε στα βάζα οι Καρχηδόνιοι.

Πανί δερμάτινο, αλειμμένο με κερί,
οσμή από κέδρο, από λιβάνι, από βερνίκι,
όπως μυρίζει αμπάρι σε παλιό σκαρί
χτισμένο τότε στον Ευφράτη στη Φοινίκη.

Χόρτο ξανθό τρίποδο σκέπει μαντικό.
Κι ένα ποτάμι με ζεστή, λιωμένη πίσσα,

άγριο, ακαταμάχητο, απειλητικό,
ποτίζει τους αμαρτωλούς που σ' αγαπήσαν.

*Rosso romano, πορφυρό της Δαμασκός,
δόξα του κρύσταλλου, κρασί απ' τη Σαντορίνη.
Ο ασκός να ρέει, κι ο Απόλλωνας βοσκός
να κολυμπάει τα βέλη του με διосκορίνη.*

Σκουριά πυρόχρωμη στις μίνες του Σινά.
Οι κάβες της Γερακινής και το Στρατόνι.
Το επίχρισμα. Η άγια σκουριά που μας γεννά,
μας τρέφει, τρέφεται από μας, και μας σκοτώνει.

*Καντήλι, δισκοπότηρο χρυσό, αρτοφόρι.
Άγια λαβίδα και ιερή από λαμινάρια.
Μπροστά στην Πύλη δύο δαιμόνοι σπαθοφόροι
και τρεις Αγγέλοι με σπασμένα τα κοντάρια.*

Πούθ' έρχεσαι; Απ' τη Βαβυλώνα.
Πού πας; Στο μάτι του κυκλώνα.
Ποιαν αγαπάς; Κάποια τσιγγάνα.
Πώς τη λένε; Φάτα Μοργκάνα.

*Πάντα οι κυκλώνες έχουν γυναικείο
όνομα. Εύα από την Κίο.
Η μάγισσα έχει τρεις κόρες στο Αμανάτι
και η τέταρτη είν' έν' αγόρι μ' ένα μάτι.*

*Ψάρια που πετάν μέσα στην άπνοια,
όστρακα, λυσίκομες κοπέλες,
φίδια της στεριάς και δέντρα σάπια,
άρμπουρα, τιμόνια και προπέλες.*

*Να 'χαμε το λύχνο του Αλαδίνου
ή το γέρο νάνο απ' την Καντώνα.
Στείλαμε το σήμα του κινδύνου
πάνω σε άσπρη πέτρα με σφεντόνα.*

Δαίμονας γεννά τη νηνεμία.
Ξόρκισε, Allodetta, τ' όνομά του.
Λούφαξεν ο δέκτης του ασυρμάτου,
και φυλλομετρά τον καζαμία.

Ο άνεμος κλαίει. Σκυλί στα λυσσιακά του.
Γεια χαρά, στεριά, κι αντίο, μαστέλο.
Γλίστρησε η ψυχή μας από κάτω,
έχει και στην κόλαση μπορντέλο.

(Από την ποιητική συλλογή:
ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, ΤΡΑΒΕΡΣΟ,
εκδόσεις ΑΓΡΑ, 1990)

GUEVARA

Στο Θανάση Καραβία

Ήτανε ντάλα μεσημέρι κι έδειξε μεσάνυχτα.
Έλεγε η μάνα του παιδιού: «Καμάρι μου, κοιμήσου».
Όμως τα μάτια μείνανε του καθενός ορθάνοιχτα
τότε που η ώρα ζύγιαζε με ατσάλι το κορμί σου.

Λεφούσι ο άσπρος μέρμηγκας, σύννεφο η μαύρη ακρίδα.
Όμοια με τις Μανιάτισσες μοιρολογούν οι Σχόλες.
Λάκισε ο φίλος, ο αδελφός. Που μ' είδες και που σ' είδα;
Φυλάει το αλώνι ο Σφακιανός κι ο Αρίδα την κορίδα.

Ποιος το 'λεγε, ποιος το 'λπιζε και ποιος να το βαστάξει.
Αλάργα φεύγουν τα πουλιά και χάσαν τη λαλιά τους.
Θερίζουν του προσώπου σου το εβένινο μετάξι,
νεράιδες και το υφαίνουνε να δέσουν τα μαλλιά τους.

Πάνθηρας ακουρμάζεται, θωράει και κοντοστέκει.
Γλείφει τα ρόδα απ' τις πληγές, μεθάει και δυναμώνει.

Ξέρασε η γη τα σπλάχνα της και πήδησαν δαιμόνοι.
Σφυρί βαρεί με δύναμη, μένει βουβό το αμόνι.

*Πηγολαμπίδες παίζουνε στα μάτια τ' ανοιχτά.
Στ' όμορφο στόμα σου κοιμήθηκε ένας γρύλος.
Πέφτει απ' τα χείλη σου που ακόμα είναι ζεστά,
ένα σβησμένο cigarillos.*

Τ' όνειρο πάει με τον καπνό στον ουρανό,
έσμιξε πια με το καράβι του συννέφου.
Το φως γεννιέται από παντού μα είναι αχαμνό
και τα σκοτάδια το ξεγνέθουν και σου γνέφουν.

Χοσέ Μαρτί, (Κόνδορας πάει και χαμπλώνει,
περηφανεύεται, ζυγιάζεται, θυμάται.
Με τα φτερά του θα σκοτείνιαζ' ένα αλώνι.)
απόψε οι δυο συντροφιαστοί θα πιείτε μάτε.

*Φτάνει ο Μπολίβαρ καβαλώντας το σαϊτάρι.
Παραμονεύει ορθή κουλέμπρα γκαστρωμένη.
Βότανα τρίβει η Περουβάνα σε μορτάρι
και μασουλάει φαρμακωμένο μανιτάρι.*

Του Λόρκα η κόκκινη φοράδα χλιμιντράει,
μ' αυτός μπλεγμένος στα μετάξινα δεσμά του.
Μακρύ κιβούρι με τον πέτρινο κασμά του
σενιάρει ο φίλος και στο μπόι σου το μετράει.

Γέροντας ναύτης με τα μούτρα πισσωμένα
βάρκα φορτώνει με την πιο φτηνή πραμάτεια.
Έχει τα χέρια από καιρό ψηλά κομμένα.
Κι ήθελε τόσο να σου σφάλαγε τα μάτια.

1972

Μανόλης Ροιμαντζής, Αναχώρηση, Πητίνη & ταϊμέντο

Ο Βασίλης Λέκκας έχει μια ξεχωριστή σχέση με την ποίηση του Νίκου Καββαδία.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1980 ο νεαρός τότε συνθέτης Χάρης Παπαδόπουλος τον πλησίασε και του ζήτησε να χαρίσει τη φωνή του στα ποιήματα του Νίκου Καββαδία που ο ίδιος είχε μελοποιήσει λίγα χρόνια νωρίτερα και σε ηλικία μόλις 17 ετών.

Από εκείνη την περίοδο ως σήμερα ο Βασίλης Λέκκας έχει ερμηνεύσει τα εν λόγω μελοποιημένα ποιήματα σε πολλές εμφανίσεις του στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Στις 2 Απριλίου του 1980 ο Βασίλης Λέκκας τραγουδάει υπό τη διεύθυνση του Μάνου Χατζιδάκι, στο Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά, σε απευθείας μετάδοση από το Τρίτο Πρόγραμμα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας και το ταξίδι από νότα σε νότα αρχίζει...

Με αυτό το ταξίδι στη μουσική συνάντησε και συναντήθηκε με όλον τον κόσμο. Η ελληνική του μουσική δεν χρειάστηκε μετάφραση σε κανένα μέρος του πλανήτη.

«... Ήσουν μια χώρα που την έκανα πατρίδα μου...»

Τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο μεταφέρει σε όλον τον κόσμο, με λυρικό και επαναστατικό τρόπο μέσα από την εκρηκτική του ερμηνεία.

«Νεότερο Ζορμπά» τον αποκάλεσε ο Μίκης Θεοδωράκης.

Πάντα όρθιος με στόχο την μετάδοση για τον οικουμενικό ρόλο του λόγου και της ελληνικής μουσικής, όπως τον διδάχτηκε μέσα από τις κορυφαίες συνεργασίες του με συνθέτες και ποιητές που πλάθουν την νεότερη μυθολογία του τόπου μας.

Όλα αυτά καθορίζουν τις επιλογές του, και από πολύ νωρίς στο ξεκίνημα της πορείας του ο Βασίλης Λέκκας σηματοδοτεί με την παρουσία του ένα καλλιτεχνικό κάδρο άλλου ήθους και ύφους.

Υπάρχουν τραγουδιστές, ερμηνευτές, αιδοί, σταρ και υπάρχει και ο Βασίλης Λέκκας. Ο Λέκκας δεν τραγουδά, δεν ερμηνεύει, δεν γοπετεύει, δεν είναι σταρ. Ο Λέκκας παραδίνεται στο τραγούδι, ανοίγει διάπλατα την ψυχή του και αφήνει το τραγούδι να την κατακτήσει, να την καταλάβει, να την κυριεύσει. Αυτό το θρίαμβο του τραγουδιού απολαμβάνουμε εμείς οι ακροατές. Ο Λέκκας δεν κρατά τίποτε δικό του, δεν υπάρχει καν. Ο Λέκκας είναι το τραγούδι.

Η μουσική εκδήλωση
πραγματοποιείται στο πλαίσιο
του αφιερώματος
στον ΝΙΚΟ ΚΑΒΒΑΔΙΑ
για τα 50 χρόνια
από τον θάνατό του
(1975-2025)
15 Ιουνίου – 22 Ιουνίου 2025

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

Το πρόγραμμα είναι
ευγενική χορηγία του

